

Gaja Kos

Desa Muck:
Čudežna bolha
Megi in zlati ribici
Darja in Ivo.

*Ilustrirala Maša Kozjek. Strokovno besedilo
Mateja Plevnik. Ljubljana: Mladinska knjiga
(Zbirka Čudežna bolha Megi), 2017.*

Skoraj ni otroka, ki si v določenem obdobju – običajno nekje v osnovni šoli – ne bi želel hišnega ljubljencega, pa najsibo to drobna ribica, paličnjak, morski prašiček ali velik pes. Nekaterim se želja uresniči, nekaterim ne, pri nekaterih je tudi prav hitro pozabljena; zbirka knjig o otrocih in (njihovih) živalih pa se zdi v vsakem primeru dobra založniška oziroma uredniška poteza, saj ji bralcev gotovo ne bo manjkalo. Če takšen projekt dobi v roke Desa Muck, ki se je že izkazala z zbirko knjig o Anici (seveda tudi z zbirko Blazno resno, ampak ta je namenjena starejšim), za katero je dobila Levstikovo nagrado in večkrat priznanje moja najljubša knjiga, gre uspeh pričakovati, za današnje čase razmeroma visoka naklada 1800 izvodov pa je bržkone kar realna.

Čudežna bolha Megi in zlati ribici Darja in Ivo je deseta knjiga v zbirki, v kateri so se v vlogi glavnih junakov poleg ribic znašli še pes, zajček, želvi, papagaj, podganici, muca, dihur, hrček in kobila, ki se edina ne kvalificira

kot *hišni ljubljencek*. Začetni zapis, da gre za knjige o otrocih in živalih, vendarle ni najbolj natančen, saj v zgodbah pomembno vlogo vsakokrat odigra tudi naslovna čudežna bolha Megi, ki predstavlja fantastični element v sicer prevladujoče realističnih besedilih – ta na koncu vselej dobijo še poučni dodatek v obliki zapisa veterinarke Mateje Plevnik. Kljub kratkosti so ti zapisi lahko tudi presenetljivo uporabni – vsakokrat zapiše nekaj malega o naslovni živali in o tem, kako se zanjo ustrezno skrbi, kakšne težave se v zvezi z njo lahko pojavijo itd. Torej, kakšna je vloga Megi (ki, mimogrede, ni ena sama, pač pa je vsem čudežnim bolham ime Megi)? Da k otroku pripelje žival, ki ji pripada, in poskrbi za to, da ne gre kaj narobe oziroma da se živali v novem okolju dobro godi. No, v knjigi o ribicah imamo poleg čudežne bolhe tudi čudežno zlato ribico, ki zna poplesavati na različne melodije. Novica o njenem unikatnem talentu se hitro razširi in do tedaj revna, neizstopajoča družina se s pojočo hčerko Zarjo in plešočo ribico Darjo v glavnih vlogah kmalu znajde pod televizijskimi žarometi.

Seveda, resničnostni šovi so priljubljeni in ne zanesejo le gledalcev, temveč tudi nastopajoče – tudi družino Bavčevih hitro posrka obljava denarja, zato se ne sprašujejo, kako ves rompopom vpliva na ribico in njenega moža. K sreči pravočasno posredujeta bolhi (tokrat moči združita kopenska in vodna, kajpada) in v najbolj napetem trenutku prekineta norijo in evforijo. Tako je, v knjigah iz zbirke *Čudežna bolha Megi* so tako napeti kot veseli in ganljivi trenutki, pa tudi prostor za kakšno (dobrodošlo) kritično bodico na račun družbe, vzgoje ipd. se vselej najde. Prav tako se tu in tam pojavi kakšna duhovitost, ki je bržkone eden od avtoričinih zaščitnih znakov, ampak poudarek ni na njih, temveč na razmeroma enostavni, kratki, učinkovito zaokroženi zgodbi. Po eni strani bi bil še kakšen bolj izrazit presežek na kateri koli ravni (no, zasnova s čudežno bolho in idejo, da si ne izberejo ljudje živali, ampak živali ljudi, to že je) čisto dobrodošel, po drugi strani pa je lep dosežek, da avtorica ohranja enako kondicijo skozi vseh deset knjig iz zbirke, in kdor sledi še kakšni drugi obsežnejši zbirki, bodisi knjig za mlajše bodisi za najstnike, ve, da to vsekakor ni zanemarljivo in gre v resnici za redek pojav.

Tako kot druge knjige iz zbirke je tudi *Čudežna bolha Megi in zlati ribici Darja in Ivo* precej bogato ilustrirana in oblikovana bralcu prijazno: font je velik, prav takšen je tudi razmik med vrsticami, izmenjava besedila in ilustracij pa ustvarja enakomeren, prijazen ritem. Likovna podoba vseh je bila zaupana Maši Kozjek, ki ji je uspelo najmanj dvoje: prvič, našla je izvirno, simpatično likovno podobo tudi za tako droben lik, kot je bolha, in drugič, na obraze vseh živali in tudi v njihovo telesno držo ji je uspelo

pririsati različna razpoloženja, pri čemer ribi zagotovo nista bili lahek zalogaj, in vendar bralec (v tem primeru ogledovalec) z lahkoto razbere počutje Darje in Iva (enako velja seveda tudi za človeške like, a drznem si misliti, da je izraz zadovoljstva lažje narisati na obraz deklice kakor na primer hrčka). Ilustratorski del iz knjige v knjigo sicer nekoliko niha po motivni raznolikosti oziroma razgibanosti, a nasploh gredo ilustracije mehkih potez in prijetnih barv dobro vštric s prijaznimi in dejansko zelo življenjskimi zgodbami o parčkanju ljudi in živali, ki se izkaže za vse prej kot enostavno.

Če povzamem – s posameznimi knjigami iz zbirke Čudežna bolha Megi domače literarno prizorišče ni doživelo kakšne posebne “revolucije”, je pa brez dvoma bogatejše za dobro realizirano in po kakovosti konstantno zbirko, ki je lepo, predvsem pa celovito zapolnila določeno tematsko vrzel.